

hívása” témában, amely utolsó rendezvényével november 15-én zárult, amely sorozatban a klímaváltozás kiemelt kérdéséé nőtt.

A hasonló világviszonylatban is számos kockázatos hatás tette szükségessé a Fenntartható Fejlődéssel kapcsolatos cselekvési irányok és eszközök meghatározását, valamint a természeti környezetével együtt élő társadalom alakításának, stratégiájának, végrehajtásának lehetőségeit. Az Országgyűlés is foglalkozott a vázolt kérdéssel – *Főnagymester János és az előadó képviselők* – a „Magyar Köztársaság hosszú távú fenntartható fejlődésével kapcsolatos tervezési és egyeztetési folyamat feladatairól” c. előterjesztése alapján. Rendkívülinek számított az Országgyűlés ötpárti konszenzussal – 347 igen és 1 nem ellenében – hozott határozata, amely szerint; „a hazai fenntartható fejlődési alapelvek, célkitűzések, átfogó feladatok meghatározásának elősegítése, a vonatkozó tervezési és egyeztetési feladatok koordinálásának támogatása, a nyilvánosság és a társadalmi részvétel erősítése érdekében a fenntartható fejlődés ügyeivel foglalkozó testületet – Fenntartható Fejlődési Tanácsot – hoz létre.” A Tanács céljaira, jogállására, működésére stb. vonatkozóan 08. máj. 31-ig kell javaslatot kidolgozni, amelyben a szak-

mai szervezetek, kamarák stb. közreműködését fogják kérni. A vázolt elképzelések arra utaltak, hogy a szakunknak ajánlatos figyelemmel kísérni a feladattal összefüggő folyamatot, annál inkább, mert az előadó jelezte azon információját, hogy az erdészeti szak rendelkezik az erdő tartamos kezelésével összefüggő gyakorlata alapján hosszú távú szemlélettel.

A kérdés kapcsán érintette a nemzeti vagyon kiárusításának gondjait, kifejtve, hogy miért nem kell mindent privatizálni, amelyekre szomszédos országok példájára utalt. Szó volt az igen alacsony a gazdasági növekedés hatásairól, a génmanipulációval, a vízbázisok, állami erdők védelméről, továbbá az Állami Vagyon törvény erdőt is érintő kockázatokról és még számos kérdésről. Az igen sokrétű probléma felvetése érzékeltette a gazdaság kockázatos jelenségeit. A jól mérlegelt aggodást sem leplező őszinte bevezető után tartalmas véleménycsere alakult ki, amelybe kérdésekkel véleményekkel bekapcsolódtak; *dr. Peitő J., dr. Király P., Halász A., dr. Ghimesy L., dr. S. Nagy L.*

A jelenlévők a képviselő úr kérdéseire adott válaszát elégedettséggel megköszönték és kinyilvánították, hogy igen hasznos és értékes információval gazdagodtak. A hasonló szakma-

iságot is érintő kölcsönös megbeszélés hozzájárulhat a döntéshozók és a képviseltek hasznosítható információ-cseréjéhez, létszerűbb törvények alkotásához. *Dr. S. Nagy L.* elnök megköszönve Ékes József képviselő úr kimerítő tájékoztatását és eredményesebb új évet kívánt, felajánlva a seniorok segítő közreműködését a szakszerűbb törvények előkészítéséhez, majd szünetet rendelt el.

A szünet után az évértékelés zárásaként az elnök, a seniorok nevében gratulált az ebben az évben vasdiplomás *dr. Madas Lászlónak* – távollétében –, a gyémánt diplomás *dr. Szász Tibornak*, *Pandula Zoltánnak*, és – szintén távollévő – *Jancsó Gábor* senior kollégának, továbbá köszöntötte a korosztályos senior kollégákat, a 95 éves *dr. Kollwenz Ödönt*, a 80 éves *Gáspár Hantos Gézá*t, a 75 éves *dr. Bondor Antalt* távollétükben, illetve a 85 éves *dr. Jereb Ottót*, *Pandula Zoltánt*, a 75 éves *dr. Király Pált* és *V. Szabó Ferencet*, akiknek ünneplését *Dévai N. Kamilla* krónikásai; *Szép Ibolya* és *Szabó Gyula* végzős növendékei aktuális zene számmal bensőségebbé tették. Kellemes ünneplés és emberségebb új esztendő kívánságaival az ülés befejeződött.

Dr. S. Nagy László
SzT elnök

Prof. Dr. Várhelyi István (1928–2007)

Nagy veszteség érte az erdészszakmát, az erdőgazdasági és a társadalomtudományt. Dr. Várhelyi István egyetemi tanár, az Erdészeti és Faipari Egyetem Társadalomtudományi Tanszékének vezetője 2008. december 10-én elhunyt.

Várhelyi István 1925. szeptember 11-én született a Pest megyei Nagybörzsönyben négygyermekes paraszti családban. Nehéz anyagi körülményei miatt már 12 éves kora óta önállóan dolgozott, és munka mellett tanult tovább.

Elvégezte a négy polgárit, ami lehetőséget adott arra, hogy 1942–45 között erdészgyakornok, majd a kerületvezető erdész (katonai bevonulásával) megüresedett helyét betöltsse a Herceggprímási Uradalomban. Két és fél év után szegénységi alapon erdészeti szakiskolára szeretett volna kerülni, de ezt az akkori háborús helyzet lehetetlenné tette. Ezt követően újra Budapesten keresett állást. Először egy évig a Budapesti Székfúvarozók Ipartestületében tisztviselőként dolgozott, majd a Földművelődési Minisztériumba vették fel és kinevezték I. o. irodai segédtisztnek, majd tisztnek.

1946. év közepén Szombathelyre, az Állami Erdészeti Igazgatósághoz helyezték át, ahol

tisztviselőként (adminisztrátori, statisztikusi szakelőadói beosztásban) öt évig dolgozott. Ez idő alatt végezte el a négy gimnáziumot és érettségizett le (magánúton), és elkezdte tanulmányait a Közgazdaságtudományi Egyetemen, ahol csak egy szemesztert végzett el.

1950-től több mint 10 évig a KPVDSZ (Kereskedelmi és Magánalkalmazottak Szakszervezetében), illetve annak Megyei Bizottságán dolgozott. Ez idő alatt fejezte be levelező tagozaton (6 éves volt) az Erdőmérnöki Főiskolát és 1961-ben okleveles erdőmérnöki képesítést szerzett. Ezután kötelezően beiskolázták a Politikai Főiskolára (nappali tagozat), amely lehetőséget adott arra, hogy mellette Budapesten, esti tagozaton másoddiplomát adó ipari szakon elvégezze a Közgazdaságtudományi Egyetemet, ahol 1966-ban vehette át diplomáját.

A harmadik diploma birtokában először az ERTI-hez ment dolgozni tudományos munkatársként, majd visszakerült Szombathelyre az Erdészeti és Faipari Vállalathoz, és mint gazdasági vezető 7 évig állt itt alkalmazásban. Közben 1972-ben, két év kutatói munka után védte meg „A munka termelékenysége az erdőgazdaságban” című doktori disszertációját. A munkatermelékenység vizsgálatával kapcsolatban új vállalati módszereket dolgozott ki, és rendszeres elemzéseket végzett a Szombathelyi Erdőgazdaságnál. A kombinát megalakulásakor szünt meg itt a megbízatása és pályázat útján 1973-ban nyert egyetemi docensi kinevezést a soproni Erdészeti és Faipari Egyetemre.

Kidolgozta egy speciális kollégium tananyagát, valamint elkészítette kandidátusi értekezését. 1982-ben szerezte meg a Magyar Tudományos Akadémián a közgazdaságtudomány kandidátusa tudományos fokozatot, amely alapján egyetemi tanári kinevezésben részesült.

Eredményes munkája elismeréseként több kitüntetésben részesült. 1955-ben a Munka Érdemérem, 1957-ben a Magyar Szabadság Érdemérem, 1962-ben a Szocialista Munkáért érdemérem tulajdonosa lett. A Faipar Kiváló Dolgozója kitüntetést 1970-ben, a Munka Érdemrend ezüst fokozatát 1971-ben vehette át. Miniszteri dicséretet 1972-ben, Honvédelmi érdeméremet 1973-ban és 1986-ban, Szocialista Kultúráért kitüntető jelvényt 1989-ben kapott.

1990-ben vonult nyugállományba. Ezzel egy igen sokoldalú, sikeres szakmai életpálya lezárult, legalábbis a hivatali tevékenységet illetően, hiszen nyugdíjasként bekapcsolódott az Üzemtani Tanszék (most Erdészeti Politikai és Ökonómiai Tanszék) kutatómunkájába, és vendégelőadóként az oktatásban is részt vett.

Lankadatlan tettvágyának, és szellemi frissességének köszönhetően nyugdíjasként is jelen volt a társadalmi és szakmai közéletben, kiforrott véleményével és segítőkész tanácsaival egyengette az őt követő generációk útját.

Az MTA Veszprémi Akadémiai Bizottság Gazdaság-, Jog- és Társadalomtudományi Szakbizottságán belül alapító tagja volt a mosonmagyaróvári kollégákkal együtt létrehozott Mező- és Erdőgazdálkodási Munkabizottságnak,

amelynek éveken át elnöke volt, majd a tagság örökös tiszteletbeli elnöknek választotta. A Társadalmi Szakbizottság elnökeként több tudományt fogott össze, a térség szakembereivel aktív kapcsolatot tartott, tudományos konferenciákat alapított és a kiadványokon keresztül publikációs lehetőséget biztosított a térségben folytatott kutatások eredményeinek közlésére. Tevékenysége elismeréseként a VEAB 2006-ban Ezüst fokozatú emlékéremben részesítette.

Búcsúztatására a Soproni Szent Mihály Temetőben 2007. december 17-én szűk körben került sor. Emlékét kegyelettel megőrizték.

*Nyugat-Magyarországi Egyetem
Erdővagyon-gazdálkodási Intézet munkatársai*

Bakonyi István (1934-2007)

2007. november 15-én hosszú betegség után elhunyt egykori évfolyamtársunk, Bakonyi István. 1934. július 13-án született Baján. Édesapja a városnál dolgozott géplakatosmesterként, majd 1941-

ben a zombori Vízművek kűtmestere lett. 1944 kora nyarán három hónapos, marhavagonokban meggett menekülést követően Pápán telepedett le a család. 1946-ban sikerült visszatérniük Bajára. Iskoláit Zomborban kezdte, a pápai bencéseknel, majd a bajai cisztereknek folytatta. 1953-ban érettségizett a bajai III. Béla Gimnáziumban.

Diákéveiben kitűnt szorgalmával, gyakorlatias problémamegoldó képességével. Egyike volt azoknak, akik a selmeci hagyományok valódi értékeiért diákként is kész volt kiállni, konfliktusokat vállalni. A tarokkpartik egyik mestere volt, részt vett a diákcsinnyekben, vidám összejöveteleinkben. Az első években tagja volt a főiskolai futbalcsapatnak, majd a kézilabdacsapatnak lett erőssége. Akkori viszonyok közt magunk teremtettük elő tanulásunk, diákéletünk költségeit. István a Mávnál, az Állami Gazdaságnál, a Téglagyárban és a ponchtereknél rendszeresen vállalt hétfői és éjszakai munkákat, mégis helyállt a tanulásban, volt ereje összetartozásunk, barátságunk erősítéséhez is.

1956-ban ő is szerepet vállalt a forradalmi eseményekben. Fáradságot nem ismerve teljesítette a rendfenntartást, a város közellátását szolgáló feladatokat, kapcsolódott be a nemzetközi vöröskeresztes szállítmányok fogadásába és továbbításába. A nov.4-i drámai fordulat után ő az itthonmaradást választotta. Skerlanicz Sárával együtt baráti érzéseiknek engedve, a kismartoni Eszterházy uradalom támogatásával 1956 Karácsonya előtt utolsóként keresték fel kanadai kitelepülésük előtt álló évfolyamtársainkat és vetek búcsút tőlük.

Önérzetét, igazságkeresését egyesek kihasználva 57/58-ban fegyelmi eljárást kezdeményeztek ellene és szobatársai ellen. Kizárásukat Főiskolánk akkori vezetése, köztük Roxer Egon, a másodfokú fegyelmi bizottság vezetője akadályozta meg. Végzéskor az új diákvezetőknek mégis erejük kisztílvá nehezítésük érzékelteséhez azzal, hogy káderlapján négyéves gyakornoki alkalmazást írtak elő.

1958. július 1-ével az Erdőrendezőiség Kaposvári Kirendeltségénél állt munkába. Három év után a Mecseki Erdőgazdaság Alsókövesdi Erdészetenél helyezkedett el, majd 1963-ban visszatért az Erdőrendezőiséghez Kaposvárra és itt dolgozott 1994-es nyugdíjba vonulásáig. Terepi erdőrendezőként pontos, alapos felvételezéseiről, adatfeldolgozásairól volt nevezetes. Erről üzentervei tanúskodnak. Tapasztalatai a Lesenyi Béla által összefogott munkacsoport révén megjelentek az 1986-ban kiadott Erdőrendezési Útmutatóban is. Élve az új lehetőségekkel 1985-ben harmadmagával főleg geodéziai és fásítási munkák végzésére gazdasági társaságot alakított és vezetett Nyugdíjasként megbízták a pécsi és zalaegerszegi Erdőrendezési Iroda szakmai ellenőrzésével. 1997-2001 között 18 tulajdonos, 4 erdőbirtokosság szakmai irányítását végezte. Vállalkozóként mintaszerűen kezelt dísznövény- és karácsonyfa telepéről vált ismertté. Bakonyi István szakmai teljesítményét számos kitüntetés, díj ismerte el.

A családtagok, barátai, egykori munkatársai és tisztelői 2007. november 28-án, a kaposvári köztemetőben vettek örök búcsút tőle. Szakmánk és egykori évfolyamtársai nevében Nagy László emlékezett meg szakmai és emberi életútjának fontosabb állomásairól.

Csorba Ferenc (1938-2006)

Csorba Ferenc erdész-technikus tipikus képviselője volt azoknak a termelészövetkezeti erdészeknek, akik a szövetkezeti időszak kezdetétől fogva mindent megtettek az ott folyó munkák szakszerű irányítása és a rájuk bízott

erdők lelkiismeretes kezelése érdekében.

A szövetkezetek erdőtelepítésének irányítása, a fiatalosok gondozása és az érett erdő letermelése-felújítása volt a feladata.

1956-ban végzett a soproni erdészeti technikumban. 14 évet dolgozott a Kiskunsági Erdőgazdaság Kelebiai Erdészetenél, majd 1970-ben szülőhelyén a Pusztaszeri Szövetkezetben helyezkedett el. Itt 23 évet dolgozott és a rendszerváltás veszteséként munkanélküli, majd magánvállalkozó és nyugdíjas lett.

A szövetkezeti munkája kezdetén indult be a nagyarányú erdőtelepítés és a Pusztaszeri Arborétum kialakítása is. Munkája elismeréseként 1979-ben és 1988-ban „Eredményes Fásításért” elismerő oklevelet és 1988-ban „Kiváló Munkáért” miniszteri kitüntetést kapott.

Magánéleti helyállása is példamutató volt. 1977-ben, közlekedési balesetben elvesztette feleségét, amelynek ő is majdnem áldozatul esett, így három kiskorú gyermekének nevelése órá hárt, bár ebben édesanyja nagy segítségére volt.

Kezenyomatát, munkájának eredményét a pusztaszeri erdők és az arborétum ma is magánviseli.

Becsületes, jó szakembert vesztett el az erdészszakma és szerető családapát-nagyapát a gyermekei.

Emlékét szeretettel és kegyelettel őrizzük!

Sere Ferenc

Csongrád megyei helyi csoport titkára

Hallók József (1926-2007)

Rokonok, ismerősök, erdészeti dolgozók kísérték utolsó útjára Sátoraljaújhelyen Hallók Józsefet, aki 1926-ban született Lácacséken egy ötgyermekes szegény családban.

Egyedüli fiúként a tanulásban látta jövőjét és a közgazdasági technikum elvégzése után a belkereskedelem különböző területein dolgozott. 1955-ben került a Zempléni-hegységi Állami Erdőgazdasághoz anyaggyártó előadóként, elvégezte a raktárgazdálkodási felsőfokú tanfolyamot.

A tanulatokat azonban alig tudta hasznosítani, mert akkor a munkák nagy részét még kézi számmal vagy elhasznált gépekkel végezték. A gyenge minőségű anyagból készült fejszék és fűrészek, az újragátogatott reszelők miatt Hallók Jóska szidták, pedig Ő csak azt tudta beszerezni és elosztani, amit az ipar megtermelt.

Bővült és minőségileg is változott a munkaköre, amikor elkezdődött a gépesítés és ma felmerül a kérdés, hogy miért kellett anyaggyártó előadó? Miért nem rendelték meg, vagy vették meg a boltokban amire szükség volt? Azért, mert valamiből mindig hiány volt. A termelészövetkezetben az ipar negyedéves ütemezésben, de általában hiányosan szállított. Sok munkája között Jóska barátunk elvégezte az erdészeti technikumot és az 1970-es összevonáskor a Borsodi Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság anyaggyártó csoportvezetője lett. Nekik kellett biztosítani 3700 munkás, 280 motorfűrész, 106 tehergépkocsi, 64 traktor, 28 személygépkocsi, 24 autódaru és targonca, 23 emelőgép, vasúti mozdonyok, személy- és tehervagonok, 181 fogat anyag- és eszközellátását.

1977-ben a II. sz. szállítási körzet vezetője lett, vagyis a Zempléni-hegység teljes területén szervezte a fűrész- és fagyártmányüzemek alapanyag-ellátását, a bányafa, tűzifa szállítását.

Szorgalmas és eredményes munkájáért a dícséreték és jutalmak mellett öt vállalati és két miniszteri kiváló dolgozó kitüntetésben részesült.

Nyugdíjazása után a kókapui üdülő gondnoka volt és aktív résztvevője volt a társadalmi életnek. Buzgó görög katolikusként tisztségeket vállalt az egyházi szervezetben és aktív tagja volt a sárospataki helyi csoport vezetőségének. Ennek elismeréseként kapta 1998-ban a nagykanizsai vándorgyűlésen az Elismerő Oklevelet.

Isten Veled Jóska! Nyugodj békében!

Járasi Lőrinc

Új belépők

Dr. Feczkoné Kárpáti Borbála e.felső, Veszprém FVM HCs; *Jubász Veronika* em., Szabó József em., Kaposvári HCs; Könyvű Nóra em., Szabolcs-Szatmár-Bereg m. HCs; *Láng Ottó* e.felsőfok, *Láng Ottóné* e.középfok, *Soós Attila* et., Visegrádi HCs; *Horváth Miklós* em., Zalaegerszegi HCs; *Korbely Gábor* et., Kecskeméti HCs; *Horváth Gábor* em., Szombathelyi HCs; *Scherer Norbert* et., Kaposvári HCs; *Scheitler Adrienn* e.felső, Baranya megyei HCs; Nagy Béla e.felsőfok, Veszprém FVM HCs.